

O poklad strýca Juráša

Má šťastná třináctka

Jméno a příjmení: Nikita Petřeková

Třída: 7. B

Věk: 13 let

Téma: Čísla a jejich role v našem světě

Adresa: ZŠ Zubří, Hlavní 70, Zubří 756 54

Škola: ZŠ Zubří

Telefon: 571 658 920

Datum: 29.11.2013

Jmenuji se Cassie Márvinová a je mi šestnáct let. Jsem žákyní zdejší střední školy v Lucky Palms. Mám dva starší bratry Drazica a Arona. Drazicovi je osmnáct a chodí na střední školu pedagogickou. Má holku Sally, která je hodná, ale mají stále spolu nějaké problémy. No a Aron? Je mu dvacet, holku zatím nemá, ale mám ho moc ráda. Máma Ela a táta Dean jsou skvělí rodiče. Pracují ve stejné firmě, opravují počítače a dávají je do provozu. Naše rodina je velmi dobrá na matematiku. Chápeme ji snad úplně všichni. A já? Mám nejlepší kamarádku Catherine a říkáme jí Caty. Chodíme spolu do třídy. Je moc fajn a je hodně šikovná.

„Dobré ráno, mami, vezmu si jen svačinu a už poběžím, ať stihnu tramvaj,“ řekla jsem. Ale nestihla jsem ji. Naštěstí hned jela další. Po cestě jsem přišla na to, že dnes je třináctého. Ale není pátek, tak snad mi vše vyjde dobře...

Ve škole, u hlavních dveří, jsem čekala snad celou věčnost na Catherine. Bylo už těsně před zvoněním, když do dveří vešel pěkný kluk, který se na mě usmál. Po těle mi přejel mráz a začalo mi bít srdce, posadila jsem se na lavičku, abych se uklidnila. Když odešel, vešla do dveří paní, vypadala jako jeho matka.

Pomaloučku jsem se zvedala a zazvonilo. Musela jsem rychle utíkat do třídy, abych nepřišla pozdě do hodiny. Pak už jsem si ani na Catherine nevzpomněla, zato jsem pořád musela myslet na toho kluka. V žádné hodině jsem nedávala pozor a dostala jsem z testu angličtiny za tři, pořád jsem na něj musela myslet. Na obědě jsem zůstala skoro poslední a vyplatilo se to.

V šatně jsem popadla batoh a vyšla ze školy. Kousek ode mě stálo auto, do kterého nastupoval kluk z rána. Ujistila jsem se, že ta paní ráno byla opravdu jeho máma. Ptala se ho, jestli se těší na zítřek a doufá, že se mu tu bude líbit. Byla jsem ráda, že jsem ho potkala.

Doma mi Aron pomohl s úkoly a se vším do školy. Když jsem pomohla mámě s večeří, zavolala jsem Caty a řekla jí všechno, co se stalo ve škole. Nebylo to ani možné, ale obě jsme se těšily do školy.

Druhý den ráno jsem přišla natěšená do školy jako snad nikdy předtím. V celé třídě se nesla zpráva, že k nám má přijít nový žák. Nenapadlo mě v tu chvíli, že by to mohl být on.

V první hodině jsme si stále s Caty povídaly a vůbec jsme nevnímali okolí. Za chvíli jsme jen slyšely: „Márvinová a Smithová, rozesaďte se, řeknu vaší třídní, aby to tak pro dnešek zůstalo,“ řekl otravný učitel dějepisu.

Za námi byla volná lavice a jedna z nás tam musela jít, šla tedy Catherine.

Další hodinu jsme měli matematiku s naší třídní učitelkou. Přišla do třídy chvíli po zvonění. Přišla s tím klukem ze včerejška. Byla jsem mile překvapená, že to byl právě on. Vypadal spíše starší o dva nebo o tři roky.

„Dobrý den žáci, posadte se, přivedla jsem vám nového žáka. Jmenuje se Tomas,“ řekla velmi mile paní Blameová. Chvilí přemýšlela, kam by ho posadila.

„Posadíš se k Cas Márvinové, snad se v hodinách nebudete bavit,“ řekla s úsměvem..

To, že k nám bude chodit, jsem nečekala. A to, že by si mohl se mnou sednout, už vůbec ne!

„Ahoj, jsem Tomas,“ řekl, když přišel k mé lavici.

„Ahoj, já jsem Cassie,“ dodala jsem s úsměvem.

V dalších hodinách jsme se seznamovali. Na konci vyučování se mě zeptal, jestli se mnou a s mou kámoškou může sedět na obědě. S radostí jsem mu na otázku odpověděla, že určitě ano. Po obědě Caty navrhla, že bychom mohli společně

my tři zajít na zmrzlinu do města.

Strávili jsme spolu zábavné odpoledne v parku. Byl to pro mě významný den, mé šťastné číslo je třináct. Když jsem byla menší, řekla jsem si, že mé oblíbené číslo musí mít tři věci, které spojuje mé číslo. Věci jsem našla pouze dvě, ta první byla, že mám třináctého narozeniny a ve třídě nás bylo třináct.

Po příchodu domů jsem se stále smála a se vším jsem všem pomáhala. Večer, když už jsem ležela v posteli a přemýšlela jsem nad odpolednem, na dveře zaklepala máma. Chtěla si povídat, co bylo venku. Po dlouhém asi hodinovém vyprávění mi máma začala vyprávět, jak se poprvé zamilovala. Pozorně jsem ji poslouchala.

Po celém týdnu jsem v pátek večer přemýšlela o Tomasovi a byla jsem ráda, že jsme se seznámili a že se z nás tří stala nerozlučná trojka. Nikdy předtím jsem si nemyslela, že by ze dvou holek a jednoho kluka mohla být parta kamarádů.

V sobotu ráno jsem volala Caty a povídaly jsme si, jestli něco o víkendu nepodnikneme. Odpoledne jsme všichni tři u nás v pokoji hráli stolní hry a karty.

Asi v šest večer volala máma od Catherine, že je čas jít domů, protože už se setmělo. Tomas u mě ještě zůstal a povídali jsme si o tom, jak se mu líbí u nás ve škole, co bude dělat o vánočních prázdninách a co by si přál na Vánoce. Po dlouhém povídání jsme se rozloučili a Tomas šel domů. Přála jsem si, abychom chodili spolu nejen do třídy, ale aby mezi námi bylo něco víc než obyčejné kamarádství.

O Vánocích se mi to vyplnilo, přišla mi vánoční zpráva, ve které byla zamilovaná básnička o nás dvou. Byl to ten nejlepší vánoční dárek, jaký jsem kdy dostala. Stal se z nás velmi zamilovaný pár a snad nám to vydrží až do konce života, jako tomu bývá v pohádkách.